

hans Kolleger, som foranledigede hans Begæring om Afskedigelse. Dette var det. Det var hans Forhold overfor hans Kolleger, som foranledigede hans Begæring om Afsked. Dette er Sammenhængen, som det allerede er udtalt af den ærede Konseilspræsident.

Jeg har sagt, at jeg vilde fremsætte Lovforslag her i Tinget om to Ting, nemlig Begrænsning i den militære Retspleje og Indførelse af Højesteret som øverste Instans ogsaa for Krigsretssager. Dette er i nogle Udtalelser her blevet nævnt, som om det var noget, der vilde ske i disse Dage; jeg vil føre det tilbage til de Udtalelser, jeg har brugt, at det vil ske snarest muligt.

Deuntzer: Det er jo en given Ting, at den Sag, her er Tale om, nemlig Dommen i Ærefornærmelsessagen, har vakt meget grundet og stor Beklagelse i vide Kredse, og det er derfor ikke saa forunderligt, men ganske naturligt, at den har givet Anledning til en Forespørgsel. Jeg for mit Vedkommende glæder mig meget over denne Forespørgsel, for det første, fordi den har givet den højtærede Forsvarsminister Lejlighed til at give et efter min Mening rigtigt og gunstigt Svar, begrundet ved en lang Række af meget indsigtsfulde og klare Bemærkninger, men dernæst ogsaa, fordi denne Forespørgsel skal tjene til Tingets, altsaa denne Del af Lovgivningsmagtens Belæring. Vi skulle kunne se, hvad man af dette Tilfælde kan udlede, at vi skulle beklage. Vi kunne ikke gøre Dommen om, men vi skulle altsaa se at udfinde, hvad vi fremtidig skulle søge rettet. I den Henseende vil jeg tillade mig at bemærke, at der bestaar vistnok den Regel for en kollegial Ret, som Overkriksretten jo er, at det ikke maa meddeles nogen, udenfor Rettens Medlemmer naturligvis, hvorledes der stemmes. Jeg tror heller ikke, at nogen har faaet noget at vide derom, i alt Fald har jeg ikke set det, og vist er det, at jeg ved intet derom. Som Følge deraf kan man slet ikke vide, hvorledes denne Dom i Overkriksretten er bleven afsagt, om den er bleven afsagt enstemmig, eller om det maaske er de tre militære Medlemmer, som have stemt imod Frifindelse, som altsaa have villet have Fornærmeren dømt, eller om det er de tre civile Medlemmer. Hvilken Stilling Mellemeddet, om jeg saa maa sige, Generalauditøren, har indtaget, derom kan man aldeles ikke vide noget. Som Følge deraf kan det, hvis man vil hente Belæring af

Dommen, ikke være i Henseende til det heldige eller ikke heldige i Overkriksrettens Sammensætning. Den bestaar af 3 militære og 3 civile Dommere og Generalauditøren. Man kan ikke vide, hvorledes den har virket, og man kan ikke af denne Sag søge nogen som helst Vejledning eller Grund til i Fremtiden at forandre Overkriksrettens Sammensætning.

Det udelukker naturligvis ikke, at der kan være andre Grunde, som tale derfor, og jeg skal gerne indrømme, at jeg vilde finde det hensigtsmæssigt og heldigt, om man f. Eks. kunde forøge det civile Element i Overkriksretten, eller om man vilde henlægge Bedømmelsen af disse Sager, som nu ere ved Overkriksretten, til Højesteret, maaske med Tiltagen af nogle militære Medlemmer, saaledes som Tilfældet er i Norge. Jeg vilde i saa Fald slet ikke finde det unaturligt, om man vilde paabyde, at af disse militære Medlemmer skulde der i det mindste være et, som svarede til den Charge, tiltalte indtager, f. Eks. i dette Tilfælde en Underofficer. Jeg vilde heller ikke have det mindste imod, men anse det for et Fremskridt, at man lod Højesteret selv bedømme Sagerne i Stedet for Overkriksretten, men jeg skal ikke nægte, at jeg nødigere vilde gaa med til, at Højesteret indtræder som tredje Instans i dette Tilfælde. Men, som sagt, hvad man skal gøre i den Henseende, skal man gøre ganske uafhængigt af de foreliggende Forhold. Der er aldeles ingen Grund til at ytre nogen som helst Tvivl med Hensyn til, hvorledes Overkriksretten dømmer, eller til at tro, at det militære Element der er overvejende. Det har man slet ikke Grund til at tro.

Fejlen ligger et ganske andet Sted. Det er gentagende og meget klart fremhævet af den højtærede Forsvarsminister, at den ligger i det meget store Omraade, som vor militære Jurisdiktion har. De ærede Herrer her i Tinget, som i Foraaret 1908 vare med til at debattere dette Spørgsmaal, ville erindre, hvorledes man stadig kæmpede for at faa en Indskrænkning af den militære Jurisdiktion, men det var forgæves. Man støder der an mod Konservatismen og ogsaa mod de militære. Ingen af Delene kan jeg for Resten forstaa. Jeg forstaaer ikke, at Konservatismen kan sætte sig derimod. Det maa være den klart, at hvis man fortsætter i det nuværende Spor, vil der efterhaanden komme flere Domme, som vække almindelig Uvillie, og den Uvillie, de